

kakor mislita, kakor sta v enaki časti tudi obe, vajini krajini.

Grensovc. Gospod učitelj St. Skočir nas je zapustil in odšel na svoje novo službeno mesto v Bogojno. Ni bil dolgo pri nas, pa ga je vse vzbujalo. Ni se vtikal v politične dogodke, temveč posvetil se je le šoli. Tiho, mirno je živel med nami. Naše ljudstvo si želi učiteljev, ki so v resnici učitelji, ne pa politikarji in strankarji. Sedaj je na šoli zopet eno mesto nezasedeno.

Umrila je mlada 23letna mati Ritlop Marija. Bila je z možem v Franciji, kjer sta si hotela zakonca kaj prislužiti. Prišla je domov samo na porod. Po porodu je otrok kmalu umrl. Mati se je počutila že precej zdravo in je mislila oditi kmalu nazaj k možu. Pa se ji je stanje nenaadno poslabšalo, menda se je prehladila na poti domov. Možu so brzojavili, da je žena nevarno bolna. V torek je žena umrla in mož je šel domov iz Francije. V Zidanem mostu je na vprašanje telefonično zvedel, da je žena že mrtva. Pokopali smo jo pred njegovim prihodom. Siromak je zgubil zdaj že drugo mlado ženo. Naj ga Bog tolaži ob težki izgubi! — Na praznik Kristusa Kralja je bil v naši cerkvi sprejem novih članic v Marijino družbo. Sprejetih je bilo 22 mladenk. Obred je izvršil voditelj gospod župnik. Želeli bi, da bi vstopila še tudi druga dobra dekleta, ki stojijo ob strani in najbrž iz kakih osebnih ozirov ne marajo v družbo. — Prosimo našo občinsko upravo, da bi dala povečati pokopališče na Dolnji Bistrici. Stari grobovi se prekapajo, kar je menda sicer po zakonu že dovoljeno, pa vseeno je malo čudno, da polagamo mrliča v grobove, v katerih je še precej velikih kosti ostankov naših prednikov. — Med cerkveno oblastjo in občinsko upravo je spor radi lastnine prostorov okrog cerkve.

Turnišče. Gospod Ivan Greif, ki že več let vodi našo župnijo, je imenovan za prošta na Ptuj. K visokemu odlikovanju iskreno čestitamo! Ta mesec bo spravil v Ptuj gospodarske potrebščine, s 1. decembrom pa nas bo tudi sam zapustil.

★

zal ob tej priliki z izredno gostoljubnostjo. Za cesarjev odpočitek je pustil zgraditi krasno palačo. Obisk cesarja je trajal samo 3 ure. Od tedaj ni nikdo več bil v novi stavbi.

Šole s pomočjo pisem.

V ameriških Združenih državah procvatajo razne šole, ki poučujejo s pomočjo pisem. V najnovejšem času so otvorili šolo, ki bo dajala s pismi svojim učencem pouk o krotanju levov.

Zanimivo.

Naziv »šofere« so rabili v 18. stoletju na Francoskem za člane tolovajske tolpe, ki je mučila ugrabljenе žrtve na ta način, da jim je kurila pod nogami.

Krmilnica za siničke.

Siničke so naše najboljše in najzaupljivejše prijateljice in sodelavke v sadonosnikih in vrtovih. Celo leto obirajo škodljiv mrčes in čistijo nasade, zato gotovo zaslužijo, da se jih po zimi spomnimo, da jim polagamo prepotrebno hrano.

Najenostavnejša krmilnica za siničke je lonček za cvetlice in srednjedebela veja z zelenim vršičkom. To vejo vtaknemo z debelim koncem skozi luknjo

lončka, na pretaknjem koncu veje pa pritrdimo vrstico, žico ali kavelj. Na zeleni vršiček sinička prifrči in obsedi. Postranske vejice v lončku porežemo.

DRUŠTVENE VESTI

Slov. mladina ob grobu vladarja.

F. Tanjšek, Št. Andraž p. V.

Težko je mladini, ko odhajajo od nje njeni voditelji, težko pa ji je zlasti takrat, ko se poslavljajo od nje njeni pokrovitelji.

Prehodili smo dolino po čez in na dolgo. Povsod vidni znaki, da je pod in med peskom zlato.

Več nego dober teden smo raziskovali po gorovju izvirke treh potokov in kamenje. Tudi tukaj kremenec, kakor si ga ne moreš želeči boljšega, da ti da v razbeljeni peči najboljše zlato. Čiste zlate žile so se morale skrivati globokeje po notrajnosti gorovja in te bo že odkrila poznejša in smotrena izraba s stroji ter številnimi delavskimi močmi.

Obrise doline, tok potokov, zaseke v hribovje, mesto, kjer smo zadeli na to in ono, smo natančno ter v več izvodih zarisali na v debele steklenice shranjenem papirju. Iz narodne povesti o bajni zlati jami je nastala prevesela resnica, katere ne bo iztrgal človeštvu več nikdo!

Hribi krog in krog peščene doline so bili porastli z grmovjem in bolj pritlikavim drevjem. Obtesali smo drevesna debela, jih zabili v zemljo z natančno označbo pod številko na zemljevidu, kaj da smo našli in kaj da domnevamo pod njimi. Tekom treh tednov res pridnega ter vestnega dela smo bili tako daleč, da smo lahko rekli: Naša sijajno rešena naloga se bliža koncu. Po naših načrtih mora vsakdo najti zlato jamo in njene zaklade.

Družinska prašika!

Izredno lepo opremljena je že na prodaj. Dobite jo v knjigarnah Tiskarne sv. Cirila v Mariboru in Ptuj.

Trgovci dobite izreden popust. — Predno kupite drugod, vprašajte pri Tiskarni sv. Cirila.

Za 1 kg hrane porabimo 130 dkg loja, 15 dkg zmletga kruha, 10 dkg zmletga mesa, 20 dkg celega in 10 dkg natrtega konopljinoga semena, 10 dkg celega in 5 dkg zmletga makovega semena, 10 dkg prosa, 5 dkg ovsa, 5 dkg suhih bezgovih jagod, 5 dkg solnčnic in 5 dkg mravljinčjih jajc. To vse pomešamo v raztopljenem loju. — Kdor noče tolike zmesi, sestavi mešanico loja, drobtinice, konoplje, maka, solnčnic in prosa.

S to zmesjo zalijemo lonček od znotraj in ko se loj strdi, ga obesimo z odprtino navzdol na kako vejo ali na okno, kamor ne more mačka.

Siničke kmalu najdejo krmilnico. S svojo plezalno umetnostjo nas bodo razveseljevale ter s tem poplačale našo skrb. Vse odpadke najde in pozoblje vrabec, tako da ne gre nič v zgubo.

To je prebridko občutila slovenska mladina tisti dan, ko se je za vedno zaprl grob nad njenim vzornikom: viteškim kraljem Aleksandrom I.

V bolesti se krčijo srca naše mladine, ko stoji v duhu ob grobu svojega voditelja, ki se je vsega žrtvoval za ljudstvo, ki ga je ljubil z dejansko ljubeznijo, ki je vedno imel pred očmi njegov procvit in blagostanje.

Ne more verjeti naša mladina, da za vedno počiva v grobu oni veliki junak, ki ni klonil pod strahotami albanske Kalvarije, ne more verjeti, da so se za vedno zaprla groba vrata za hrabrim

Hoteli smo še samo zbrati največja zlata zrna, se temeljito odpočiti ob senčnatih izvirkah potokov in nastopiti povrat.

Najdba zlata nas je tolikanj prevzela, da smo govorili cele dneve in sanjali cele noči o zlatem teletu. Na tolikanj svareče in nam grozeče človeške okostnjake smo povsem pozabili. Niti eden ni več omenil smrtnih žrtev, kojih okostja so trohnela v skupnem grobu na vrhu.

Tako smo bili zatopljeni v mamilo čistega zlata, da ni nobeden prav znal, v katerem mesecu smo in kaj bo z našo vrnitvijo, če nas zaloti tukaj izbruh deževne dobe. Zlato nas je oslepilo, da se nas je držal samo še smisel za bogastvo, vse drugo nam ni bilo mar.

Šele črni oblaki na nebu, katere je pritiral nad nas naenkrat nastali vihar, so nas opomnili, da bi znal pričeti ples z opasnim deževjem. Iz zlate lahkomišelnosti nas je iztreznilo nebo. Sedaj smo šele pomislili, da smo v oktobru in narava ne pozna šale. Računali smo s par predhodnimi nevihtami pred glavnimi nalivi. Zateči smo se hoteli z vso naglico v kako bližnjo indijansko naselbino in počakati tamkaj, da se nebo izlije in zemlja posuši za silo. Delali smo žalibog prepozne račune brez nebesnega krčmarja.

Kakor lega po braziljskih ravnanj noč brez mraka na zemljo, tako je tudi z nastopom

vojskovodjem, ki je vodil svoj narod od zmage do zmage, ne more verjeti, da ni več zmagovalca pri Kumanovem, ob Bregalnici in na Kajmakčalanu.

Pokojno spava v grobu največji pobornik miru, ki je vedno imel pred očmi mirno sožitje vseh narodov, ki se je vsega posvetil delu za srečo in blagostanje svojega ljudstva in celokupnega človeštva, ki je še v poslednjih trenut-

kih svojega življenja mislil na Jugoslavijo in njeno bodočnost.

Ne bo ga več med nas njega, ki je živel in delal z nami, ki je svojemu ljudstvu zvesto stal ob strani v njegovih veselih in žalostnih dneh.

Ne bo hodil več po naši zemlji on, ki jo je ljubil z vso dušo, ki je naposled dal zanjo najdražje: svojo srčno kri... Ne bodo ga več sprejeli vase viteške-

ga lovca naši gozdovi, ki je tako rad pohajal v nje ter užival njih mir.

In Blejsko jezero, biser zemlje naše slovenske, ne bo več gledalo v obraz njemu, ki je tako rad zrl v njegovo modrino ter preživel blažene dni v njegovi lepoti.

Žalostna in v dno duše potrta stoji ob grobu svojega vladarja naša mladina...

Mirno počiva v njem veliki vladar, čigar duh bo vedno živel z nami. Mrtev je on, ljubezen v dušah in srcih naše mladine pa ni mrtva: saj je mladina vajena ljubezen vračati z ljubeznijo.

»Čuvajmo Jugoslavijo!«

Naj tujci še tako poželjivo stegajo svoje roke po naši lepi zemlji, zvesta bo ostala naša mladina poslednjemu klicu svojega velikega vladarja, zvesto in odločno bo stala na braniku naše drage domovine Jugoslavije. Z njo pa bo duh vseh tistih, s kojih krvjo in žrtvami je bila Jugoslavija ustvarjena.

*

Sv. Lenart v Slov. goricah. Prosvetno društvo »Zarja« pri Sv. Lenartu v Slov. goricah zopet stopa na plan. V nedeljo dne 11. novembra priredi v svoji dvorani Narodnega doma ob treh popoldne novo, koroško, viteško-romantično igro »Bilštanj in Reberca«. Igra je čisto nova in bo igrana prvič na našem slovenskem odru. Motiv je vzet iz koroškega viteškega življenja. Dramatiziral jo je Korošec Jakob Špícar, po zgodovinski povesti našega sodnega svetnika g. dr. Ožbaltla Haunika »Zadnji vitez Reberca«, ki so jo vsi z velikim zanimanjem čitali. Igra v mnogočem sliči »Črnemu križu pri Hrastovcu«, le da je snov vzeta iz koroškega življenja in podana še v bolj napeti in mikavni obliki. Vprizorjen bo tudi viteški dvoboj z meči. Ker prosvetno društvo lahko nudi tudi lepe viteške kostume, se drzne vabiti vse svoje prijatelje širom sosednih župnij in jamči za mnogo dramatičnega užitka in splošnega zadovoljstva.

Dve sliki iz španskega mesta Oviedo, kjer je divjal boj v zadnji revoluciji med vladnimi četami in komunističnimi uporniki.

Širite „Slov. gospodarja“!

strašne deževne dobe. Vihar je prignal od bogsgavedi kod najtežje oblake, raztegnili so se nad nami in pričelo je vlivati kakor ob vesoljnem potopu...

Zlato jama smo odkrili, imeli smo o njej najbolj natančne načrte, težke kilograme najčistejšega zlata po žepih in pripravljene za prenos, a zašli smo po lastni neprevidnosti v past silnega deževja, ki biča te kraje z majhnimi presledki do konca februarja.

Ob pojavu deževja nam je ležalo na dlani, kedo je potegnil z naših 26 prednikov meso do belih kosti. Po celi zlati jami raztresene človeške kosti so nas svarile dovolj, da je zlata jama tudi jama — smrti, a pohlep po odkrivanju vedno novih zlatih zakladov je bil močnejši nego smisel za življenje!

— — —

Vlivalo je, vihar je tulil, vode so naraščale. Nekje na severu je moralo že prej pričeti deževje, ker je bila v smeri proti nam v par urah vsaka graba in vsak potok poln do razliva. V našo zlato kotanjo so bobnele vode, blatno jezero se je dvigalo in le drog z zastavo je kazal, s kako naglico narašča voda, koje višina bo pričela padati najbrž po preteku štirih mesecev.

Prav na vrh hribovja smo morali bežati s šotorom, katerega niti postaviti nismo mogli radi z viharjem združenega neurja. S konji ter mulami smo stali po grebenu med grmovjem in drevjem brez vsake strehe. Dež nas je že bil davno premočil do kože, mrzel veter nam je potresal ude, repo smo kosali vsled mraza in niti govoriti nismo mogli. Izključeno je bilo, da bi zanetili ogenj, dokler se vsaj nekoliko ne poleže pričetek najžalostnejše dobe po Braziliji.

Nemo smo zrl s hriba naraščanje, razlivanje in neznansko šumenje er valovanje vod, ki so se bratile med seboj v razlivanju ter pretvarjale obširno stevo v eno morje... Strahovito deževje z mrzlimi vetrovi je zaigralo smrtno muziko našim 26 prednikom, ali je ne bodo tudi nam?

Dosedaj smo imeli vsak dan sveže meso od divjačine, s katero so nas zalagali naši spremljevalci — vestmani. Nastop deževne dobe je napodil vse na prostem živeče živali pod zaščito ter streho pragozda. Naše zaloge na konzervah, suhorju, kavi, čaju, sladkorju, čokoladi itd. so bile malodane nedotaknjene, nikakor pa ne preračunane na mesece.

Paša za naše živali je bila nekaj metrov pod vodo, koruznega zrna pa je bilo za par dni in potem... Če smo hoteli ohraniti vsaj par konj za

Žensko kesanje.

Neka gospa v Španiji si je pustila naslikati podobo svojega moža na jezik iz kesanja, ker ga je naglala s svojim zlobnim jezikom v smrt.

Samo na Holandskem!

Na Holandskem so ukinili nekaj kaznilnic, ker je znatno padlo število hudodelstev. Leta 1904 je bilo na Holandskem 58.000 kaznjencev, danes jih je 23.000.

V angleških jetnišnicah

pride na 12.000 moških 600 žensk.

Pristno angleško.

V angleškem kraju Wingfield niso pozidali celih 50 let niti ene hiše.

==